

Arrest

nr. 308 621 van 20 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake:

1. **X**
2. **X**

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat **G. GOUBAU**
Bosstraat 39
1050 Elsene

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GOUBAU.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Braziliaanse nationaliteit te bezitten, dienden een eerste verzoek om internationale bescherming in België in respectievelijk op 10 oktober 2019 (verzoeker) en op 21 augustus 2019 (verzoekster).

1.2. Op 21 november nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In zijn arrest nr. XXX van 22 april 2022 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') de beoordeling door de commissaris-generaal.

1.3. Verzoekers dienden, zonder België te hebben verlaten, op 21 januari 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal nam op 25 januari 2024 de bestreden beslissingen niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

De bestreden beslissing t.a.v. M.J., W., verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Angolese en de Braziliaanse nationaliteit en bent u afkomstig van Luanda, Angola. Op 10 oktober 2019 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen het volgende:

Uw ouders werden geëxecuteerd op 20 november 1992 in Angola. U bleef nog tot 1997 in Angola, waarna u het land verliet en naar Brazilië reisde, waar u internationale bescherming en later de Braziliaanse nationaliteit verkreeg. U bent getrouwd met C. A. N., (O.V. [...]), waarmee u twee minderjarige kinderen heeft, E. (O.V. [...]) en C. (O.V. [...]). U woonde na uw huwelijk met uw vrouw in hetzelfde huis als uw schoonmoeder en schoonbroer, ieder op zijn eigen verdieping, in de wijk Bonsucesso in Rio de Janeiro. U werkte in het koelingsdepartement van de metro in Rio de Janeiro. Op 5 januari 2015 werd uw schoonbroer M. doodgeschoten in opdracht van TH, de chef van de lokale drugshandel. Het nieuws verspreidde zich snel doorheen de wijk en u ging meteen naar de plek om het lichaam te zien. Daar aangekomen trof u tevens uw vrouw aan. TH had één week hiervoor aan M. gevraagd om wapens in zijn huis in bewaring te nemen, wat M. had geweigerd. M. had jullie hierover ingelicht. Hoewel TH had aangedrongen was M. blijven weigeren. U vermoedde dat M. om deze reden werd vermoord in opdracht van TH. U en uw vrouw werden op de plek van de moord ondervraagd door de politie. Er werd u tevens gevraagd of u nadien officiële verklaringen wou afleggen op het politiekantoor, waar u mee instemde. U vertelde op dat moment op confidentiële wijze aan de politie wat u wist over de wapens die M. had geweigerd in bewaring te nemen. De politie gaf deze informatie echter door aan de media waardoor dit nieuws in de krant verscheen. TH kwam hierdoor te weten dat u had getuigd over de situatie aan de politie. U voelde zich niet langer veilig. In de maand na de dood van M. kwam TH samen met een vijftiental bendeleden naar uw huis. Er werd aan alle bewoners van het huis gevraagd om het huis te verlaten, u was niet meer welkom in de wijk. U zag dit als een kans om te ontsnappen en stemde in om te vertrekken. Uw schoonmoeder of iemand anders van de familie vroeg of jullie die nacht nog mochten blijven om uw vertrek te kunnen regelen, waar TH mee instemde. U verliet de volgende dag samen met uw vrouw en kinderen uw huis en vond een appartement om te huren in de wijk Olaria. Uw schoonmoeder trok naar familieleden in Nova Iguaçu. Net na uw verhuis naar Olaria was u bang. Na een tijdje vernam u dat TH was gearresteerd en in de gevangenis zat. U kon zich door dit nieuws meer ontspannen en leidde een normaal leven in Olaria. In juni 2019 kreeg u van uw schoonmoeder te horen dat TH in vrijheid was gesteld. Er werd een feest in de wijk georganiseerd om de vrijlating van TH te vieren. De zus van uw schoonmoeder woonde nog steeds in dezelfde wijk en vernam op deze manier het nieuws van zijn vrijlating. Zij wist u te vertellen dat TH achter u aan zou zitten en u zou vermoorden als hij de kans had.

U had schrik om vermoord te worden en wou uw familie veilig houden. U besloot om Brazilië te verlaten. Uw vrouw en kinderen vertrokken eerst en verlieten Brazilië op 9 augustus 2019. U wou niet samen met hen vertrekken omdat u schrik had vermoord te worden als u bij uw familie bleef. Uzelf verliet Brazilië op 30 september 2019 en reisde via Parijs naar België waar u drie dagen later aankwam. U verzocht op 10 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 22 november 2021 weigerde het CGVS uw verzoek om internationale bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde deze beslissing op 22 april 2022.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 21 augustus 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U stelt dat u van plan was terug te keren naar Brazilië tot u van de nicht van uw echtgenote hoorde dat de situatie in Brazilië nog steeds hetzelfde is. Zij stuurde u drie video's die u via USB neerlegde om uw huidig verzoek te ondersteunen. De eerste video gaat over een meisje in uw wijk die werd omgebracht door drugsdealers omdat zij een klacht tegen hen had ingediend. U vreest dat dit u ook kan overkomen daar u ook klacht indiende. De tweede video is een reportage over de wijk Vila de Pinheiro, waar u ook woonde met uw gezin. In de derde video wordt uw wijk getoond via verborgen camera en worden de drugsdealers in beeld gebracht. U vreest bij terugkeer gedood te worden door de aanwezige bende in uw wijk. Naast de USB stick legde u geen andere documenten neer om uw verzoek te ondersteunen. Uw zoon C., die ondertussen meerderjarig werd, diende op 21 augustus 2023 een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet vooreerst worden vastgesteld dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de bendeleider TH na het overlijden van uw broer. Inzake artikel 48/4, § 2, c) werd geconcludeerd dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging tegen de beslissing van de RvV niet in beroep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

U beroept zich op de motieven zoals uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek en legt ter ondersteuning een USB stick neer. Daar uw problemen met de bendeleider TH reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden, kunnen deze video's, die over de algemene situatie handelen en waarin u nergens vermeld wordt dan wel te zien bent, het geloof in uw vluchtrelaas niet herstellen.

Volledigheidshalve kan er verwezen worden naar actuele informatie inzake artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië de afgelopen jaren op grote schaal mensenrechtenschendingen hebben plaatsgevonden. Onder het bewind van president Jair Bolsonaro (2019-2022) was er een duidelijke toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies waar te nemen. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders werden getroffen door het regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviséerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Op 1 januari 2023 werd de nieuwe president Luiz Inacio Lula da Silva ingezworen, die een breuk met het eerdere regime aankondigt.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan

dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Uw documenten, die reeds hierboven werden besproken, kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen.

Het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote werd eveneens niet-ontvankelijk verklaard. In het verzoek om internationale bescherming van uw zoon nam het CGVS een weigeringsbeslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v; A.N., C., verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Braziliaans staatsburger, afkomstig uit Rio De Janeiro. Op 22 augustus 2019 verzocht u voor het eerst om internationale bescherming. U verklaarde toen het volgende: U bent getrouwd met W. M. J. (O.V. [...]), met wie u twee minderjarige kinderen heeft, E. (O.V. [...]) en C. (O.V. [...]). U woonde na uw huwelijk met uw man in hetzelfde huis als uw moeder en broer, ieder op zijn eigen verdieping, in de wijk Bonsucesso in Rio de Janeiro. Op vier of vijf januari 2015 was u thuis en kreeg u van uw burens te horen dat uw broer was neergeschoten. U wist niet meer of uw man aanwezig was op dat moment. Aanvankelijk dacht u nog dat uw broer enkel gewond was, maar toen de burens vermeden om met u te praten, kreeg u door dat hij overleden was. Dit werd bevestigd toen u enkele uren na het nieuws samen met uw man naar de plek ging waar uw broer was neergeschoten. Daar aangekomen, kwam de politie u vragen stellen over uw broer. Er werd u gevraagd om later een officiële verklaring af te leggen, waar u en uw man mee instemden. U keerde daarop terug naar huis. De geruchten deden de ronde dat uw broer was neergeschoten in opdracht van TH, de baas van de lokale drugsbende. U wist niet waarom hij werd vermoord. U hoorde enkel het bekende verhaal dat hij door die drugsbende gevraagd was om wapens te verstopten in huis. U wist echter niet of uw broer werkelijk deze vraag kreeg, hier werd ook niet over gepraat bij u thuis. In dezelfde week van het overlijden van uw broer vernam u van de burens dat er in de krant stond dat u zou getuigen tegen de drugsbende die verantwoordelijk was voor de moord op uw broer. U vermoedde dat de politie dit nieuws uitlekte. Niet lang daarna kwamen mensen in opdracht van TH naar uw huis. U en uw man werden gevraagd om het huis te verlaten, anders zouden jullie vermoord worden. U moest meteen uw spullen pakken en het huis verlaten. U zocht een plek bij vrienden om even te verblijven, waarna uw man een huurappartement vond in Olaria, een wijk in de buurt. Een tijdje later vernam u dat TH was gearresteerd en in de gevangenis was terecht gekomen. U probeerde uw leven terug op te nemen. Midden 2019 vernam u via de zus van uw moeder, die nog steeds in dezelfde wijk woonde, dat TH in vrijheid was gesteld. Er werd in de wijk een feest georganiseerd om zijn vrijlating te vieren. Geruchten, die de zus van uw moeder

opving, deden de ronde dat TH op zoek was naar u en dat hij u zou vermoorden als hij u zou vinden. U besloot te vertrekken uit Brazilië. U verliet Brazilië samen met uw twee kinderen op 9 augustus 2019 en reisde via Parijs naar België waar u de volgende dag aankwam en een verzoek om internationale bescherming indiende op 22 augustus 2019. Uw man verliet Brazilië op 30 september 2019 en vervoegde drie dagen later u en uw kinderen in België. Uw man verzocht op 10 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 22 november 2021 weigerde het CGVS uw verzoek om internationale bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde deze beslissing op 22 april 2022.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 21 augustus 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u met uw gezin in België in een moeilijke situatie verkeerde en dat u overwoog om terug te keren naar Brazilië. Nadat u contact opnam met een nicht van u, vernam u dat u nog steeds gezocht wordt in Brazilië door de bende waar u eerder problemen mee kende. Uw nicht stuurde u video's door van de algemene situatie in uw wijk. Zo zijn er onder andere beelden van een meisje die wordt doodgeschoten omdat ze een klacht had ingediend tegen een bende. U vreest dat u en uw gezin hetzelfde zullen meemaken bij een terugkeer naar Brazilië. U vreest nog meer voor uw zoon C. omdat hij erg op uw overleden broer lijkt. U legt geen documenten neer om uw huidig verzoek verder te ondersteunen. Uw zoon C., die ondertussen meerderjarig werd, diende op 21 augustus 2023 een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u, in tegenstelling tot uw eerste verzoek, niet langer vraagt om een vrouwelijke dossierbehandelaar en tolk (Vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ, d.d. 22.09.2023). Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend door het Commissariaat-generaal, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet vooreerst worden vastgesteld dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de bendeleider TH na het overlijden van uw broer. Inzake artikel 48/4, § 2, c) werd geconcludeerd dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging tegen de beslissing van de RvV niet in beroep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen met de bendeleider TH, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u nog steeds door deze hem of door zijn bende gezocht wordt in Brazilië. Waar u spreekt over een meisje dat gedood werd omdat zij klacht had ingediend tegen een bende, dient opgemerkt te worden dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw problemen met de bendeleider TH, hieruit geen persoonlijke nood aan internationale bescherming in uw hoofde kan afgeleid worden.

Volledigheidshalve kan er verwezen worden naar actuele informatie inzake artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië de afgelopen jaren op grote schaal mensenrechtenschendingen hebben plaatsgevonden. Onder het bewind van president Jair Bolsonaro (2019-2022) was er een duidelijke toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies waar te nemen. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders werden getroffen door het regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Op 1 januari 2023 werd de nieuwe president Luiz Inacio Lula da Silva ingezworen, die een breuk met het eerdere regime aankondigt.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot werd eveneens niet-ontvankelijk verklaard. In het verzoek om internationale bescherming van uw zoon nam het CGVS een weigeringsbeslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers een evidente beoordelingsfout aan en de schending aan van de artikelen 1 en volgende van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 26.06.1953, en van artikel 1 (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967; artikel 4, lid 5 van Richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en betreffende de inhoud van deze statuten; de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 5, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Na een uiteenzetting van de feiten betogen verzoekers als volgt:

“5. Met haar beslissing heeft de tegenpartij enerzijds haar verplichting om alle elementen die aan haar beoordeling zijn voorgelegd in overweging te nemen geschonden, en houdt geen rekening met de nieuwe stukken die door de verzoekers waren ingediend anderzijds. Verzoekers hebben inderdaad ter ondersteuning van hun tweede aanvraag voor internationale bescherming een USB-stick voorgelegd met drie nieuwe video's die de argumenten van de tegenpartij in haar beslissing van 22.11.2021 om af te wijzen, kunnen weerleggen.

Deze nieuwe stukken zijn als volgt: 1. Een eerste video die betrekking heeft op een bewoner van dezelfde buurt als de verzoekers die is vermoord door drugsdealers omdat ze een klacht tegen hen had ingediend; 2. Een tweede video is een reportage over de gewelddadige sfeer in Vila de Pinheiro, de buurt waar de verzoekers woonden; 3. Een derde video die een verborgen camera-opname is waarin de drugsdealers van de buurt van de verzoekers worden gefilmd.

Het is op basis van deze stukken dat de verzoekers hun nieuwe aanvraag voor internationale bescherming baseren. Uit de aangevochten beslissing blijkt dat de tegenpartij categorisch al deze nieuwe stukken terzijde schuift, zonder duidelijke reden en zonder daarover navraag te doen bij de verzoekers.

6. In dit verband moet worden benadrukt dat de motivering van de tegenpartij ontoereikend is. De tegenpartij wijst ze namelijk alleen af vanwege hun als te algemeen beoordeelde karakter.

7. Wat betreft de inhoud van deze documenten, hebben de verzoekers erin geslaagd om video's te verstrekken die hun verhaal ondersteunen. De video's tonen de nog steeds heersende sfeer van terreur in hun oorspronkelijke buurt, als gevolg van de aanwezigheid van de lokale drugsbendeleider "TH". Deze laatste laat zonder aarzeling iedereen vermoorden die durft te getuigen tegen hem. Het is onweerlegbaar dat de broer van de verzoekster door TH is vermoord en dat de verzoekers tegen hem hebben moeten getuigen. Deze nieuwe documenten dienen dus om de motieven te ondersteunen die door de verzoekers zijn aangehaald bij hun eerste aanvraag voor internationale bescherming. Het is ondenkbaar om van de verzoekers te eisen dat ze nieuwe stukken overleggen waarin ze expliciet worden genoemd. Ze hebben Brazilië in 2019 verlaten, dus het is onmogelijk dat TH hen nog steeds specifiek noemt terwijl hij dagelijks opdracht geeft tot moorden in de buurt van de verzoekers... De door de verzoekers ingediende video's zijn juist bedoeld om aan te tonen dat bij terugkeer het risico op represailles tegen hen toeneemt omdat TH nog steeds de leider is en actief is in het dorp waar de verzoekers woonden. Wat betreft het feit dat deze documenten betrekking hebben op elementen die door de CGVS als ongeloofwaardig zijn beoordeeld, moet worden opgemerkt dat als de eerste aanvraag van de verzoeker niet geloofwaardig werd geacht, dit nog niet betekent dat de tegenpartij geen fout heeft kunnen maken. De mogelijkheid om een nieuwe aanvraag voor internationale bescherming in te dienen, stelt juist personen die ten onrechte zijn afgewezen in staat om hun aanvraag opnieuw te laten beoordelen op basis van elementen die hun verklaringen geloofwaardiger maken. Door te stellen dat de geloofwaardigheid van de elementen die door de verzoeker bij zijn eerste aanvraag zijn aangevoerd niet kan worden hersteld, zelfs niet met nieuwe elementen, wordt de mogelijkheid om een latere aanvraag in te dienen gedeeltelijk tenietgedaan. Deze motivering is dus niet adequaat.

8. In conclusie moeten deze nieuwe stukken als voldoende worden beschouwd om de aanvraag van de verzoeker ontvankelijk te verklaren, in alle gevallen zoals bedoeld in artikel 57/6/2 van de wet van 15.12.1980. Ze zijn ook voldoende om een nieuw licht te werpen op het verhaal van de verzoekers en laten zien dat dit voldoende geloofwaardig is om het voordeel van de twijfel te geven. Het is daarom noodzakelijk om de vluchtelingenstatus aan de verzoekers toe te kennen of op zijn minst de genomen beslissing te annuleren, zodat de tegenpartij de nieuwe stukken nader kan onderzoeken en de verzoekers de mogelijkheid hebben om deze aan haar toe te lichten”.

Verzoekers vragen in hoofdorde de hervorming van de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van hun tweede aanvraag voor internationale bescherming, zodat deze als ontvankelijk en gegrond worden beschouwd en de verzoekers bijgevolg het voordeel van de internationale beschermingsstatus krijgen en in ondergeschikte orde, de niet-ontvankelijkheidsbeslissingen van hun tweede aanvraag voor internationale bescherming nietig te verklaren en deze terug te verwijzen naar de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.2. Verzoekers voegen de bestreden beslissingen en de aanduidingen van het Bureau voor Juridische Bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de

algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, 1°, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers om internationale bescherming in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van de Asielprocedurerichtlijn. De formulering van artikel 40 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn) bevat geen verduidelijking van het begrip *“nieuwe elementen of bevindingen”* ter staving van een volgend verzoek.

De Raad dient rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie aan deze bepaling van het Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

In zijn arrest LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, in een behandeling in twee stappen voorziet van volgende verzoeken, waarbij in een eerste stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in een tweede stap die ontvankelijke verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat op zijn beurt een eerste fase of voorafgaand onderzoek *“om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de vraag of hij krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 36). Slechts indien dit daadwerkelijk het geval is wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn *“teneinde na te gaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 37). Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Bij de uitlegging van de desbetreffende bepalingen van de Asielprocedurerichtlijn wijst het Hof uitdrukkelijk op overweging 36 van deze richtlijn waaruit blijkt dat de procedure voor toetsing van de ontvankelijkheid van een volgend verzoek tot doel heeft de lidstaten in staat te stellen om elk volgend verzoek dat wordt ingediend zonder nieuwe elementen of bevindingen als niet-ontvankelijk af te wijzen teneinde het beginsel van het gezag van gewijsde van een eerdere beslissing te eerbiedigen. Het onderzoek van een volgend verzoek dient volgens het Hof dan ook beperkt te blijven tot *“de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd”*

(HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 50). De uitlegging die zou inhouden dat elk volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden op de enkele grond dat het is gebaseerd op elementen of bevindingen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn vorig verzoek had kunnen voorleggen, zou volgens het Hof verder gaan dan noodzakelijk is om de eerbieding van het beginsel van het gezag van gewijsde te waarborgen en zou afbreuk doen aan een behoorlijk en volledig onderzoek van de situatie van verzoeker (HvJ, C-18/20, 9 september 2021, punten 43 en 44).

Het Hof wijst er verder op dat de Asielprocedurerichtlijn geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van een volgend verzoek moet, zoals dat het geval is voor een eerste verzoek, gebeuren overeenkomstig artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna Kwalificatierichtlijn) en dus in samenwerking met de verzoeker, met inbegrip van een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 61).

Tot slot heeft het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld dat: *“62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.”* (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt. 62).

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.2. Verzoekers leggen bij de indiening van hun huidige tweede verzoek om internationale bescherming een USB-stick neer waarop volgens verzoekers' verklaringen drie video's staan. Verzoekers verklaren dat zij het de laatste maanden in België het heel moeilijk hadden en dat zij wilden terugkeren maar dat het nictje van verzoekster haar vertelde dat de bende nog steeds op zoek was naar hen (Verklaringen volgend verzoek, vraag 17). Beide verzoekers verklaren dat de nicht van verzoekster, gevraagd om bewijsstukken, drie video's doorstuurde. Verzoeker licht toe dat *“de eerste video gaat over dealers die een meisje hebben omgebracht omdat ze hen had aangeklaagd. Wat ons overkwam toen we de dealers aanklaagde en als je ziet wat haar overkomt, dan kan ons dit ook overkomen. De tweede video is een reportage over waar wij woonde Villa De Pineiro. De derde video is iemand die met een verborgen camera door onze oude wijk loopt en de dealers filmt. Het spreekt over de kracht die de dealers hebben en hun invloed daar”* (Verklaringen volgend verzoek verzoeker, vraag 19).

Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekers was gebaseerd op hun vrees voor represailles door een bendeleider TH omdat verzoeker in het kader van een politieonderzoek naar de moord op verzoeksters broer M. had getuigd over de eis van TH aan M. om bij hem wapens te verbergen. Nadat verzoekers onder bedreiging van TH waren verhuisd vernamen zij dat TH werd gearresteerd. Na zijn vrijlating uit de gevangenis vernam de zus van de moeder van verzoekster dat TH verzoeker wilde vermoorden waarop eerst verzoekster en de kinderen naar België kwamen op 9 augustus 2019 en verzoeker op 30 september 2019 naar België kwam.

Uit hun verklaringen afgelegd bij de indiening van hun respectievelijke verzoeken om internationale bescherming blijkt dat zij zich beroepen op dezelfde vervolgingsfeiten uiteengezet tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming.

In haar beslissingen van 22 november oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Daarbij werd overwogen dat (1) hoewel er niet getwijfeld wordt aan de dood van haar broer, zij er niet in slaagde geloofwaardige verklaringen af te leggen over de aanleiding van zijn dood aangezien zij en haar man hierover tegenstrijdige verklaringen aflegden. Zo sprak zij bij de DVZ over twee rivaliserende bendes binnen haar wijk en dat haar broer banden had met de andere bende, terwijl beide verzoekers met geen woord repten over een andere bende bij het CGVS; verzoekster bij de DVZ verklaarde dat haar broer werd gevraagd om wapens te verbergen in zijn huis, maar tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat zij enkel geruchten hoorde en niet wist of het echt gebeurd was en verzoeker bij het CGVS verklaarde dat verzoeksters broer de vraag rechtstreeks van TH had gekregen een week voor zijn dood thuis en verzoeksters broer boven verzoekers woonde. Verder wordt gesteld dat verzoekster (2) vage verklaringen liet optekenen over de uithuiszetting na de dood van verzoeksters broer die tegenstrijdig lijken met de verklaringen van haar man aangezien verzoekster verklaarde dat TH er niet bij was terwijl verzoeker verklaarde het TH zelf was die naar hun huis kwam en de opdracht gaf om te vertrekken en verzoekster verklaarde dat enkel zij en haar man de opdracht kregen om te vertrekken terwijl verzoeker verklaarde dat ook verzoeksters moeder en de ex-vrouw van M. moest vertrekken; (3) verzoekster tekort schoot in haar kennis over de het verdere verloop van het onderzoek naar de moord op haar broer; (4) zij bij de DVZ naliet om de rechtstreekse vluchtaanleiding te vermelden, namelijk de vrijlating van TH en de bedreiging die zij zou ontvangen hebben na zijn vrijlating evenmin voor waar kan worden aangenomen omdat zij en verzoeker hierover bijzonder vage verklaringen aflegden en (5) haar houding na de vrijlating van TH niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aangezien zij nog ruim twee maanden in Brazilië bleef alvorens het land te verlaten en verzoeker nog een maand langer bleef en tot zijn vertrek aan het werk bleef. Aangezien verzoeker zich op dezelfde vervolgingsfeiten als verzoekster beriep bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming werd ook aan verzoeker om dezelfde redenen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

In zijn arrest nr. 271 669 van 22 april 2022 werden deze motieven pertinent en terecht bevonden en door de Raad overgenomen. De Raad oordeelde verder dat daargelaten de vraag of de verklaring dat verzoeksters broer "*vrienden*" had bij een rivaliserende bende kan begrepen worden als het hebben van "*banden*" met een andere bende, er gewezen diende te worden op de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker en verzoekster hierover aflegden en dat het argument dat het feit dat verzoeksters broer vrienden had in de bende niet de rechtstreekse aanleiding was voor zijn dood, maar wel het feit dat hij geweigerd heeft om de wapens van TH te verbergen, niet kan volstaan om deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Verder overwoog de Raad dat de stelling dat verzoeksters beroerte logischerwijs gevolgen heeft gehad op haar geheugen en het verloop van het persoonlijk onderhoud niet meer is dan een blote bewering, dat de vaststelling dat verzoekers zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doen teneinde zich te bevragen omtrent het onderzoek naar de moord op hun broer respectievelijk schoonbroer, wijst op een gebrek aan interesse in hun hoofdfe, en de geloofwaardigheid van het relaas en ernst van hun beweerdde problemen ondermijnt, gezien deze elementen wel degelijk betrekking op de kern van het relaas en een fundamenteel aspect uitmaken van hun verzoek om internationale bescherming en dat aangezien de vrijlating van TH en zijn geuite bedreiging de aanleiding vormde voor verzoekers om hun land van herkomst te verlaten, wel degelijk kon worden verwacht dat zij ook hiervoor verdere navraag zouden hebben gedaan. Verder oordeelde de Raad dat verzoekers noch verschoenen noch verklaren waarom zij respectievelijk nog twee en drie maanden in Brazilië bleven alvorens Brazilië te verlaten door te stellen dat zij van zodra zij hoorden van TH's vrijlating zij voorzichtig zijn omgegaan zoals amper buiten komen en 's nachts werken aangezien zij zelf in het verzoekschrift aangeven dat zij wisten dat zij gemakkelijk konden worden teruggevonden.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen. In de bestreden beslissingen wordt er terecht op gewezen dat hun eerste verzoeken werden afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan hun problemen met de bendeleider TH na het overlijden van verzoeksters broer en dat deze beslissingen en de beoordeling die erin werden gemaakt, werden bevestigd door de Raad. Er blijkt niet dat verzoekers beroep hebben aangetekend tegen het arrest van de Raad van 22 april 2022. Verder wordt in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker als volgt gemotiveerd: "*U beroept zich op de motieven zoals uiteengezet in het kader*

van uw eerste verzoek en legt ter ondersteuning een USB stick neer. Daar uw problemen met de bendeleider TH reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden, kunnen deze video's, die over de algemene situatie handelen en waarin u nergens vermeld wordt dan wel te zien bent, het geloof in uw vluchtrelaas niet herstellen". In de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster wordt als volgt gemotiveerd: "Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen met de bendeleider TH, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u nog steeds door deze hem of door zijn bende gezocht wordt in Brazilië. Waar u spreekt over een meisje dat gedood werd omdat zij klacht had ingediend tegen een bende, dient opgemerkt te worden dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw problemen met de bendeleider TH, hieruit geen persoonlijke nood aan internationale bescherming in uw hoofde kan afgeleid worden". Verzoekers hernemen in het verzoekschrift de beschrijving van de inhoud van de drie video's die al door verzoeker werd gegeven in zijn verklaring volgend verzoek, zoals hierboven aangehaald. Verzoekers betwisten niet dat verzoeker niet wordt vermeld in de drie video's die werden neergelegd en dat deze video's handelen over de algemene situatie. Dit wordt ook ter terechtzitting bevestigd door verzoekers.

Er blijkt niet dat verzoekster wordt vermeld in één of meerdere van de drie neergelegde video's. In zoverre uit deze video's kan blijken dat een meisje werd vermoord omdat zij een aanklacht indiende tegen een drugsdealer en dat er drugsdealers opereren waar verzoekers woonden voor hun vertrek uit Brazilië, doet dit geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen dat de door verzoekers aangehaalde problemen met bendeleider TH niet geloofwaardig werden bevonden. Vermits geen van beide verzoekers vermeld wordt in deze video's en uit de beschrijving van de inhoud ervan door verzoekers verder niet kan blijken dat zij zouden handelen over de beweerdde problemen van verzoekers met TH nadat verzoeker zou getuigd hebben bij de politie in het kader van het onderzoek naar de dood van verzoeksters broer M., bevatten deze video's geen informatie die een ander licht zou kunnen werpen op de beoordeling van de vervolgingsfeiten door zowel de commissaris-generaal als de Raad in het kader van hun eerste verzoek. Waar verzoekers stellen dat "het onweerlegbaar is dat de broer van verzoekster door TH is vermoord en dat zij tegen hem hebben moeten getuigen", blijkt uit het voorgaande dat de commissaris-generaal en de Raad tot de conclusie zijn gekomen dat geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerdde problemen met TH. Er werd ook in het kader van hun eerste verzoek uitdrukkelijk gesteld door de commissaris-generaal dat de dood van verzoeksters broer niet in twijfel wordt getrokken maar dat zij geen geloofwaardige verklaringen afleggen over de aanleiding van zijn dood. Er kan dus geenszins worden bijgetreden dat het onweerlegbaar is dat verzoeksters broer door TH is vermoord en dat zij tegen hem hebben moeten getuigen. Het gegeven dat er drugsdealers zouden opereren in de wijk waar zij vroeger woonden en dat een meisje die een klacht indiende tegen een drugsdealer werd vermoord maakt in hoofde van verzoekers in geval van terugkeer de kans niet aanzienlijk groter dat zij in hun individuele omstandigheden voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen. De loutere aanwezigheid van drugsdealers in de wijk waar zij vroeger woonden volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoekers en hun kinderen aannemelijk te maken. Verzoekers tonen hiermee geen verband met één van de vervolgingsgronden in Vluchtelingendefinitie aan noch tonen verzoekers aan dat zij, die verder niet aantonen persoonlijk geviséerd te zijn door één van de aanwezige drugsbendes, door de loutere aanwezigheid van deze bendes aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing of foltering dreigen onderworpen te worden in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer, noch dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de Braziliaanse autoriteiten in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Dat het ondenkbaar zou zijn om van verzoekers te eisen dat zij nieuwe stukken zouden overleggen waarin ze expliciet genoemd worden aangezien ze Brazilië in 2019 verlaten hebben en het onmogelijk is dat TH hen nog steeds specifiek zou noemen terwijl hij dagelijks opdracht geeft tot moorden in verzoekers' buurt, doet evenmin afbreuk aan het gegeven dat hun verklaringen over hun problemen met TH niet geloofwaardig zijn bevonden en dat uit hun eigen toelichting bij de video's blijkt dat deze enkel de algemene situatie in hun vroegere wijk betreffen, zodat verzoekers met deze video's evenmin aannemelijk maken ook door TH te zijn geviséerd in het verleden noch dat zij zullen worden geviséerd door TH in geval van terugkeer.

Hieruit volgt dat verzoekers' verklaringen in het kader van hun volgende verzoeken een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, en dat de door hen voorgelegde video's louter algemeen van aard zijn en geen verband leggen met hun individuele omstandigheden en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen. In tegenstelling tot wat verzoekers betogen, stellen de bestreden beslissingen niet dat de geloofwaardigheid van de elementen die in het kader van het eerste verzoek zijn aangevoerd niet kan worden hersteld, maar wel dat de problemen met de bendeleider TH in het kader van hun eerste verzoek ongeloofwaardig zijn bevonden en dat deze video's die over de algemene situatie handelen en waarin verzoeker nergens wordt vermeld of te zien is, en waar verzoekster spreekt over een meisje dat gedood werd omdat zij klacht had ingediend tegen een bende, gelet op de ongeloofwaardigheid van hun problemen met de bendeleider TH, het geloof in verzoekers' vluchtrelaas niet kan herstellen en hieruit voor verzoekers geen persoonlijke nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid.

Verzoekers wijzen er terecht op dat het feit dat de neergelegde stukken betrekking hebben op elementen die door het CGVS als ongeloofwaardig zijn beoordeeld, niet betekent dat de commissaris-generaal geen fout zou hebben begaan. Evenwel blijkt uit het voorgaande dat in de huidige stand van zaken verzoekers, gelet op de door hen beschreven inhoud van de video's en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal, zij geenszins aantonen dat de beoordeling door de commissaris-generaal en de Raad in het kader van hun eerste verzoeken om internationale bescherming van de geloofwaardigheid van hun voorgehouden problemen met de benedeider TH anders zou zijn geweest indien deze stukken toen hadden voorgelegen. Verzoekers brengen bijgevolg geen elementen bij waaruit kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal en de Raad onterecht tot de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen over de problemen met deze benedeider hebben besloten in het kader van hun eerste verzoeken om internationale bescherming.

Het voorgaande volstaat eveneens om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet en dat aan verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund. Een schending van artikel 4 lid 5 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, wordt niet aangetoond.

Gelet op het geheel van het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de door verzoekers in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming neergelegde video's en hun verklaringen hierover niet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in de rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad kan bijgevolg de conclusie in de bestreden beslissingen bijtreden dat deze video's en hun verklaringen hierover niet kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

4.3. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28). Enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, kan er toepassing worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissingen wordt verder als volgt gemotiveerd met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet:

“Volledigheidshalve kan er verwezen worden naar actuele informatie inzake artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië de afgelopen jaren op grote schaal mensenrechtenschendingen hebben plaatsgevonden. Onder het bewind van president Jair Bolsonaro (2019-2022) was er een duidelijke toename van politieel geweld en buitengerechterlijke executies waar te nemen. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders werden getroffen door het regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviséerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Op 1 januari 2023 werd de nieuwe president Luiz Inacio Lula da Silva ingezworen, die een breuk met het eerdere regime aankondigt. Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden”. Verzoekers laten deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier volledig ongemoeid. Zij brengen verder geen informatie bij waaruit kan blijken dat in

Brazilië of hun regio van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden of van willekeurig geweld.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de Brazilië, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van deze wet in aanmerking komen. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekers terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgende verzoeken om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Evenmin kan een manifeste beoordelingsfout worden vastgesteld. De door verzoekers aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarvan het onderzoek zich pas opdringt indien tot de wordt geconcludeerd dat aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van een volgend verzoek is voldaan, is bijgevolg niet dienstig.

Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET